

Butlletí pràctica nº1 DyP - curs 2018-2019

Sessions:

Sessions 2, 3 i 4

Teoria relacionada:

Temes 2 i 3. Professionalisme

Desenrotllament de la pràctica:

Durant la primera sessió veurem uns fragments de vídeo que ens donaran pas a un debat i a presentar el treball a realitzar. Es realitzarà un test sobre la mateixa (individual) amb un valor de 0,25 punts.

La visualització dels fragments porta una guia, que apareix com a annex en este butlletí.

Durant la segona y tercera sessió, emprant la informació disponible en la web de l'e-CF (<http://www.ecompetences.eu/>) ha de preparar-se un document (word, open office, pdf) segon la tasca associada al poliformat.

Açò val 0,75 punts.

Durant la tercera i última sessió es produïx l'entrega. Cap polir en esta els flocs pendents que el grup de pràctiques deixarà en la sessió anterior, si n'hi ha, i preparar (arreglar formats, etc.) el document que anirà annex com entrega de la tasca.

Pes i forma d'avaluar:

1 punt. 0,25 en el test, que és individual, 0,75 en la tasca, que és treball de grup.

Al llarg de la tercera sessió (i només durant ella) es podrà entregar el treball per mitjà d'una tasca creada expressament per a eixe fi en la plataforma poliformat. Qualsevol pràctica no entregada per eixe mig i en eixe moment, no serà considerada. Per a excepcions (per motius de salut, etc.) consulteu amb el professor de pràctiques.

Annex: guia de visualització

El present cas es basa en el visionat de fragments de l'episodi 1x08 de Dilbert "La competència" (20 minuts i 38 segons). El personatge Dilbert, creat per Scott Adams per a la premsa diària i que prompte bota a llibres i també a la televisió, és una referència en moltes escoles d'enginyeria; personifica l'essència de la sentència "enseñar deleitando". Dilbert és un enginyer que desenrotlla projectes, molts d'ells informàtics, en un entorn no per caricaturitzat menys real, d'una gran empresa d'enginyeria. El seu gos, Dogbert, representa la figura del llest, de l'aprofitat megalòman que de vegades (massa) apareix en les empreses.

Les empreses sempre han lluitat entre si amb armes més o menys legals, i amb una ètica de vegades més que dubtosa, intentant anticipar moviments. Durant anys, segles diríem, l'espionatge per mitjà d'empleats descontents o subornats, revisant el fem, inspeccionant

les instal·lacions sense permís, i inclús per mitjà de les coaccions i amenaces, van ser moneda comuna, més abundant conforme la grandària de les empreses creixia.

Amb les noves tecnologies, el treball de l'espia empresarial se simplifica. Com més fàcil és ficar un muntó de documents en una targeta de memòria micro SD que arriscar-se a travessar les portes d'eixida amb tones de paper!. I d'internet, que comptarem. A més de les ja previsible formes per a extraure informació (inclús ressona la polèmica de la Cambra de Comerç Alemanya amb els EE.UU. pel projecte Echelon, per detectar que dades de les comunicacions de BASF transcendien més enllà de l'esperable) , queda el fenomen del blog, on qualsevol amb afany de protagonisme pot generar un efecte nou: el robatori d'informació no està provocat des de fora, sinó que naix motu proprio des de dins.

En el cas que ens ocupa, el talp fantasma és Dogbert

Dilbert: *Què et fa apte per a treballar com a reporter?*

Dogbert: *La meua gran disposició a violar la intimitat de qualsevol per a traure profit i després reclamar amb tot el morro que el públic té dret a saber.*

Dilbert: *M'has estat utilitzant com la teua principal font d'informació per a açò?*

Dogbert: *No, a tu només no, també m'invent coses*

Així, veiem com hi ha empleats que revelen de forma inconscient informació que no hauria d'eixir de l'empresa... i que per naturalesa, la qual cosa transcendix fora consisteix en una intel·ligent mescla de veritats i mentides, la mecànica clàssica del rumor. Arredonix l'assumpte el fet de que el talp resulte acabar sent el conseller de seguretat, una circumstància que ens recorda a aquelles empreses que contracten a un hacker per a vigilar el seu corral informàtic.

Però Què fa l'empresa per a defensar-se? No per descomptat confiar en la capacitat de lideratge dels seus caps, ineptes i incoherents amb les seues pròpies decisions, quelcom real com la vida mateixa. Tampoc el departament de màrqueting suposa una gran ajuda, desfigurant el producte; ni la seua burocràcia interna, amb el subcomité executiu d'avaluació del nou producte que recomana al comité executiu del nou producte que avant el termini d'entrega, i ja que per a avançar l'eixida del producte és impossible treballar més dur, o durant més tiempo... treballaran de forma més estricta: amb una seguretat dura i invasiva, que vulnera els drets dels treballadors. Tot per vèncer a Nirvana, la major empresa d'enginyeria de tots els temps, on els executius escolten el que dius i no responen amb sarcasme ni tampoc amb incomprensió total. El pitjor, és que Nirvana és aliena a eixa batalla. Nirvana, una empresa que es definix com el més positiu de la indústria, amb ecos que ens recorden a Google, casualment?.

Executiu de Nirvana: *Potser hauràs sentit que ací "hacemos les coses d'una altra manera". Tindràs que "acostumbrate". T'agradarà l'alt grau de "libertad" del que disfruten els nostres "empleados".*

Dilbert: *"Gracias".*

Executiu de Nirvana: *Esta és una de les sales de recreació. Com pots veure, en Nirvana la felicitat de l'empleat és el primer, igual que en les colònies espacials del futur.*

L'empresa flexible es posa de moda, amb una cultura empresarial diferent de la clàssica, i inclús oposada, donant una sèrie d'avantatges que van des de la comoditat per a accedir als servicis de l'empresa a descansos programats en el tanc de flotació. Benvingut al món d'Alicia! . El país de les meravelles als peus d'un enginyer, que fracassa com a empleat porque... no té pressió. Ningú li acaça, i no sap com respondre davant d'eixa situació nova. A més, no hi ha departament de màrqueting!

Dilbert: *Qui vos diu que productes fabricar? Qui vos diu que les vostres idees són una pèrdua de temps, que no són comercials? És que ningú xafa els vostres sons?*

Un departament d'una empresa, obvi, no hauria de respondre a eixe clixé. No deuria, però ho fa massa vegades. En les empreses intel·ligents ho solucionen component els departaments de forma transversal: a base d'una mescla de professionals procedents de distintes àrees: economia, enginyeria, psicologia... el que no és, evidentment, l'experiència vital que ha tingut Dilbert i la que li fa ser tan dur en el seu juí. Per a ell, eixa fricció entre departaments acaba amb l'empresa, encara que no se li assenyale com a responsable.

Després d'acabar amb Nirvana, Dilbert torna al seu lloc de treball d'origen. Ull, açò és la part més irreal de la història, tornar al mateix treball que abandonem, siguen quals foren els motius i circumstàncies que ho rodejaren és virtualment impossible. Però el cap el contracta a pesar de la seua incompetència, quelcom que, açò sí, no és en absolut ficció.

Dogbert: *Ara eres molt conegut en el sector. És millor ser famós que competent.*

Dilbert: *Ara que sóc un conegut ficapotes em contractaran més fàcilment que abans, quan era competente?.*

Dogbert: *Així és com funciona.*